

Lyndon LaRouche: Menneskets rolle i dag

»Hvis menneskeheden bliver knust, hvis meningen med menneskeheden bliver knust, så er der ingen mening med planeten. Og det, man derfor må sige, er, »Hvilken taktik, hvilken strategi, hvilke krav er der?« For at sige det ligeud: Wall Street og alt, hvad Wall Street repræsenterer, er et oligarki, et internationalt oligarki, der er centreret omkring Det britiske Imperium. Det er det eneste, det er. Det er en stinkende, ond skiderik!« – Lyndon LaRouche, 3. feb. 2015.

Tirsdag, den 3. februar 2015, holdt Lyndon LaRouche, under et møde med sine medarbejdere, en bemærkelsesværdig tale, der identificerede menneskehedens essentielle mission i dag. Her følger et udskrift af uddrag af hans bemærkninger.

Hvad drejer det sig om her? Hvad står kampen om? Den essentielle kamp foregår omkring det oligarkiske og finansielle systems magt og grådighed; det er, hvad det handler om. Wall Street. Hvad er Wall Street? En bunke tyveknægte; mordere og tyve. Og folk føler ærefrygt for dem. »Åh, Wall Street; de skal betales.« Man må gøre dit; man må acceptere dat. Det er, hvad man fortæller os, og fåremenneskene derude siger, »Hmm, hmm, vi kan ikke lide det, men vi bliver nødt til at æde det.« Vi må underkaste os; man må jo være praktisk. Man må lære sig, hvad autoriteterne vil tillade én at gøre; hvad de vil tillade én at tænke. Og det gør man så, man siger, »Jeg må være praktisk; jeg har en familie at forsørge.«

Men disse menneskers familier bliver ikke godt forsørget. Faktisk går forsørgelsesfaktoren i det her nedad med accelererende hast. Så hvad handler alt postyret om? De er alle sammen bekymrede over faktorer i den internationale økonomi, som er det, der er drivkraften bag krigene, som er baseret på grådighed. Hvordan kan Wall Street og slige steder redde sig selv ud af den dårskab, som de har skabt for sig selv. Og for hvis skyld de er villige til at dræbe alle mennesker på planeten, i bogstavelig forstand; eller anstifter krige, som vil gøre jobbet for dem, i stedet for at se fremtiden. For de kiggede på nutiden, magten i Wall Street, de finansielle 'stjernetegn'; det er her, problemet ligger. Der findes imidlertid en omgående løsning; men folk taler ikke om løsningen, for de siger, »Man må være praktisk. Wall Street behøver pengene.« Og hvis Wall Street ikke får pengene, slår de alle mennesker ihjel, eller æder dem levende eller sådan noget. De tænker ikke på den virkelige løsning; de tænker på, hvad de må gøre for at formilde menneskeæderne, børneæderne.

...

Det er meget simpelt. Vi behøver ikke redde Wall Street ved statslige redningspakker; vi behøver ikke at underkaste os. Det eneste, vi behøver at gøre, i stedet for at beklage os over, at Wall Street forfølger os, er at fjerne Wall Street. Og man må også eliminere lignende institutioner. Man må eliminere det saudiske kongedømme, man må eliminere andre pestilenser, der er pestilenser. Og man må vide, hvordan man skal gøre det. Man må oprette institutioner, der ikke eksisterede før; institutioner, der hidtil ikke har eksisteret!

Man tager råmaterialet fra sin egen erfaring, og det kombinerer man med den viden, man har, og så tilføjer man noget, som ikke er en kopi af andres adfærd. Og hvordan gør vi det? Ja, for det første må vi sige til folk, at de skal holde op med at være dumme. Nu siger man jo ikke bare til folk, at de skal holde op med at være dumme, det vil ikke blive vel

modtaget. Det kan de ikke lide. Der er måske nogle dumme mennesker, der kan lide at blive anset for at være dumme; det giver dem måske en slags trøst. Men de kan ikke lide det.

Men man må have modet til at være en lærer, og ikke eleven. Og for at være lærer må man være kvalificeret som lærer. Hvad gør vi så? Altså, Wall Street og alt, hvad det repræsenterer, er bankerot. Hvorfor er Wall Street bankerot? Fordi det fik lejlighed til at stjæle alting, og nu er spisekammeret tomt! Wall Street er bankerot!

Og det vil sige, at vi må skabe kampe for at tage magten ud af oligarkernes hænder. Vi forhandler ikke med oligarker, vi klæder dem af, og så ... [sniffer] vender vi hovedet bort.

Menneskeheden er ikke en slave. Menneskeheden er ikke en grådig person. Menneskeheden er ikke en rig mand. Menneskeheden er intet af dette. Menneskeheden er fortsættelsen af de naturlige karakteristika hos medlemmerne af den menneskelige art, ikke af en dyreart, og ikke oligarkerne.

Jeg stadfæstede denne pointe i mandags, og jeg tror, at vores team blev enige om dette, og vi tilføjede yderligere noget. Vi tilføjede den kendsgerning, at vi må organisere omkring skabelsen af den myndighed, som bør være den eneste myndighed for menneskeheden, den kendsgerning, at menneskeheden er karakteriseret ved en evne, som intet dyr har, og som ingen dyreart nogen sinde vil få, nemlig den menneskelige ånds skabende – kreative – evne. Og det er det *eneste*, der er noget værd. For det er det eneste, som gør en forskel. Hvis vi kommer af med alle gangsterne, kommer af med alle dyrene, kan vi ikke miste menneskeheden.

Hvis menneskeheden bliver knust, hvis meningen med mennesket bliver knust, giver denne planet *ingen mening*. Og det, man derfor må sige, er, »Hvilken taktik, hvilken strategi, hvilke krav er der?« For at sige det ligeud: Wall Street og alt, hvad

Wall Street repræsenterer, er et oligarki, et internationalt oligarki, der er centreret omkring Det britiske Imperium. Det er det eneste, det er. Det er en stinkende, ond skiderik!«

Hvad gør man så? Ja, det falder således, at Wall Street er bankerot. Det britiske Imperium er bankerot. Alt det her vrøvl er bankerot, rent økonomisk. Og vi har alle disse store huller, der skabes i USA, i stedet for at producere noget af betydning, så laver de disse drænende afløb, også kaldet stinkende afløb, og det er, hvad industrien i USA er. Det er den industri, på hvilken oligarkiet baserer sin magt. De er bankerot! De er i færd med at kollapse!

Problemet er, at alt imens fjenden kollapser, så kollapser befolkningen i det store og hele hurtigere end fjenden. Vi har magten! Hvad er magten? Magten er den skabende evne, som mennesket besidder gennem sit skabende arbejde, det skabende arbejde, som er unikt for menneskearten. Og det eneste, vi skal gøre, er at skabe dette system, og sige, de mennesker er affaldet, de er ubrugelige, de er af dårlig kvalitet. Vi, menneskeheden, har i vores skabende evne kapaciteten til at skabe ting, som disse dyr aldrig ville kunne skabe.

Og når man derfor begynder at vise respekt for Wall Street, og kapitulere til Wall Street, i stedet for at sige, »Hej, dumme, se på den dumme mand: Hvordan ved man, at han er dum? Han kører i Cadillac.« [latter] Eller sådan noget.

Og det er, hvad det drejer sig om. Det er indbegrebet af, hvad jeg her præsenterer, som et tema. Det eneste vi behøver at gøre – de er alle bankerot, alle disse institutioner er bankerot, i alle dele af verden; disse oligarkiske institutioner er finansielt og økonomisk bankerot! De kommer alligevel til at dø! Jamen, så lad os udfri dem af deres elendighed. For menneskeheden, og menneskehedens skabende evner – hvorfor har vi så mange mennesker, hvor børnene, den ene generation efter den næste, er mere og mere dumme, mere moralsk korrupte end den foregående. Og vi tillader det at

ske, vi tillader folk at blive uddannet, eller fejluddannet, og blive til elendige skabninger, til folk, der ikke er andet end prostituerede, der er på udkig efter en profession? Vi ødelægger den ene generation, så den blive værre end den foregående. Og vi sidder bare der, og vi accepterer det; vi siger, dette er virkeligheden, dette er den menneskelige erfaring? Det er det ikke. Og derfor må vi hævde den autoritet, vi har.

Men problemet er, at folk så let bliver bange. De bliver bange for, at nogen måske slår dem ihjel, især nogen, der fornærmer oligarkiet, der fornærmer Obama, eller et eller andet tilsvarende modbydeligt menneske, og de er bange. De siger, at de må købslå, at de må forhandle med de mennesker, der ellers vil ødelægge dem, hvis de tillader det.

Svaret er, at vi nu må organisere den internationale proces, der fuldstændiggør det, man gør i Asien og dele af Sydamerika. Det, vi ganske enkelt må gøre, er at tage over. Og tage over for enhver pris.

Når man vedtager en sådan fremgangsmåde, og en sådan politik, er der en risiko involveret. Man risikerer sit fysiske liv. Men hvis man ikke kæmper, har man en dårlig moral, og ens dødelighed [dvs., det, at man lever!] forsvinder.

Slutbemærkninger

Der er én ting, man må forstå, og det er, at folk tænker på deres ego, og de tænker på deres kødelige ego. De tænker, at de vil nyde et behageligt liv, og så glide stille og roligt ind i *livslede*. Og pointen er, at dette ikke er den faktor, der definerer vores mission. Det er ikke kilden til vores styrke i kampen for denne mission. Mennesket dør, i sagens natur, som individ. Ethvert menneske dør, og vil dø, som individ. Så hvis man derfor kæmper for at forsvare et individ, som et individ pr. definition, hvad er da dine handlingers

virkelighed? Hvad har du opnået? Hmm?

Kendsgerningen er, hvis man forstår historie, og jeg har specialiseret mig i historie, jeg tænker på alt i historiske rammer, den forgangne, den nutidige og den fremtidige historie; og heri må man finde sin identitet, på det rette sted. Ikke, fordi man kommer til at vinde kampen rent personligt. Det er ikke det, det drejer sig om. Mange mennesker, der har udkæmpet striden, har fortjent dens frugter, men de kommer som en del af frugten, og ikke som noget, de kan drage bort med. Og ser man tilbage på menneskehedens, og hele civilisationers og samfunds historie, ser man, at det er tingenes natur. Så det drejer sig ikke om, hvor længe, man kan leve, rent biologisk; spørgsmålet er, hvad lever man for? Og det er ikke som at kaste sig på bålet for at blive levende brændt, eller sådan noget; det er ikke det, vi taler om. Vi taler om, at i et almindeligt, normalt livsforløb er der et stort spektrum af forskelligheder; det sker på den ene eller anden måde. Et barn fødes, og dør. Hvad betyder det? Ja, forældrene er de eneste, der ved noget om det, eller forældrene som [kan ikke høres] folk ved det. Så hvad er det, de ved? De ved, at eksistensen af det barn, så længe, barnet lever, kan vise os et produkt, der bidrager til menneskehedens triumf, i dets skænderi.

Der findes måder, hvorpå individuelle mennesker får store belønninger. Det handler ikke om at få betalt. Det er et spørgsmål, om man indser – jeg mener, selve essensen af kristendommen som doktrin, med hensyn til spørgsmålet om Kristus, er præcis, hvad dette er. Romerne dræbte ham. De myrdede ham! De forsøgte at myrde alle, der arbejdede sammen med ham. De ødelagde – hvor mange ødelagde romerne i deres had mod kristendommen? Hvad var deres forbrydelse? Alle ledere, bogstaveligt talt, i hele indsatsen for at besejre Det romerske Imperium, døde før tiden, så at sige, hmm? Og dog, hvorfor levede de så? Hvad er motivet for at leve i sådanne tilfælde? Motivet er menneskeheden som sådan.

Menneskeheden er ikke et dyr. Menneskeheden er kødelig og sådan noget, men det er forhindringen, og forhindringen har tendens til at blive nedslidt efter en tid. Jeg holder ligesom fast i ikke at være en forhindring, fordi jeg har et job at gøre.

Men pointen er, at krigen vindes ved at forsætte kampen for at eliminere det, der aldrig burde have eksisteret. Alt drejer sig om menneskehedens skabende evne, hvad mænd og kvinder har gjort for at få samfundet ud af den ondskab, som har domineret det, mennesker, der har udkæmpet krige for at forsvare menneskeheden, der har lidt for at besejre tyrannen, Zeus. Og det er sådan, man besejrer Zeus! Zeus bekæmpes af menneskelige kræfter, der bekæmper ham. Og vi finder, at denne kraft, som vi kan samle sammen mht. at forstå dette princip, er et princip, som vi alle – et par stykker blandt os, vel – gennemlevende under Anden Verdenskrig, og derefter. Jeg gennemgik denne proces; jeg var ikke en stor helt i biologisk forstand. Men da jeg forlod militærtjenesten, skabte jeg revolutioner, indtil jeg blev udskibet fra Mellemøsten, og derfor måtte jeg finde en anden måde at få mit job tilbage på. For det var mit job at skabe revolutioner. Det var, hvad jeg gjorde i Indien, mens jeg var der. Jeg var leder i en krig mod de britiske kræfter, der begik masse mord mod inderne.

Og jeg har tilbragt det meste af mit liv med at arbejde i forskellige nationer og blandt forskellige mennesker, og det har i løbet af mit liv været min glæde at gøre det. Jeg er ikke ude efter en belønning. Jeg er ude efter glæden ved at opnå ting, der må opnås. Det er det, det handler om.

Og problemet er, når folk ikke klarer denne forskel, på at forsøge at vinde den gyldne et eller andet og tage den med hjem og sætte på hylden; det er tåbeligt! Det er ikke sejrens magt. Sejrens magt består i den udødelige evne til at forårsage fremkomsten af det, der må skabes. Og det er det, der udgør forskellen mellem mennesket og dyret. Og denne skelnen er den eneste skelnen mellem mennesket og dyret.

Ulykkeligvis er der ikke ret mange mennesker, der forstår dette.

Hvis man har levet, har man, på en vis måde, aldrig rigtigt levet. For når man faktisk dør, er det blot den åbenbare død, og der er ikke meget at sige om det spørgsmål. Når folk dør som unyttige mennesker, er det ikke til nytte for menneskeheden som helhed, de er ikke meget værd. Og man må leve op til denne standard. Jeg har været der. Det har ikke været det største i verden, at gennemgå det, men jeg har været der, og jeg har altid forstået, at man kæmper for sagen, ikke for sin egen fordel. Ens fordel er, at man gør det, man må gøre. Og at føre andre mennesker til at gøre, hvad de må gøre. Og det er måden, den eneste måde, hvorpå man sejrer i frygtelige krige. Selv uden frygtelige krige, som om det er en prøvelse, og det er undertiden hårdt at gennemleve det. Men ens evne til at gennemleve det, for at kunne få det til at ske, som må ske, er det eneste, der er vigtigt.

Se engang på os, vi befinder os i USA; og USA er ret så ødelagt, rent moralsk, nu om stunder. Vi ser på, hvad BRIKS gør, og vi charmeres undertiden af den kendsgerning, at BRIKS nu gør ting, som vi under alle omstændigheder burde have gjort. Vi ser nu frugterne af BRIKS, af BRIKS' arbejde, og det er en forbedring for hele menneskeheden, hele menneskehedens håb afhænger af Asien og Asiens og Afrikas folk, nogle mennesker i Afrika. Nogle mennesker i Sydamerika. Ikke fra USA, ikke fra Vesteuropa, som kolonier, de er ikke heltene! De er de dårlige mennesker, det er dem, der spiser en anden mands frokost.

Man må derfor gå ned på dette dybere niveau. Det er ikke idéen om at blive det store offerlam. Det er simpelt hen idéen om menneskehedens normale forløb, at det menneskelige individ lever for, hvad det kan bidrage med til menneskehedens fremtid og denne mission, og den pris, der måtte være ved denne mission, er målet for forståelsen af, hvad menneskeheden må blive til.

Jeg har ikke noget at skamme mig over i mit liv. Jeg kæmpede kampen, og ofte har jeg vundet et par kampe. Jeg har været i forskellige dele af verden, ikke i alle dele af verden, men jeg har nogen erfaring med det. Og vi har haft nogle triumfer, ikke i den betydning, at jeg har triumferet, jeg har aldrig tragtet efter personlig triumf; jeg søgte triumfer mht. ting, der måtte opnås. Og Helga og jeg har kæmpet denne kamp helt ud. Og vi gør det rigtige nu. Jeg vil snart dø, hvad så? Spørgsmålet er, hvad jeg gør, mens jeg lever, og hvad virkningen af det, jeg gør, vil være?

Og når man begynder at spekulere over, hvordan man skal vinde krigen og nyde triumfen, er det er stor fejl, og det er denne fejl, der gør de fleste mennesker til krystere. De ønsker ikke at opgive egoets frugt.

Jeg har ikke kæmpet i krige i den forstand, at jeg har været en dræber, men jeg kæmpede krige alligevel, og jeg har brugt mange anstrengelser på at kæmpe krige, inklusive at kæmpe mod vore egne fjender i USA. Jeg har kæmpet krige, der bestod i, at jeg så mennesker, der faktisk var martyrer i USA, og jeg har set de skiderikker, der overtog deres jobs. Og de opportuniste, der vil sælge hvad som helst, for at købe hvem som helst. Og det er spørgsmålet, der er det, man kommer til sagens kerne, det er testen. Om man er gammel eller ung, er det samme: menneskeligt liv defineres af hvad? Af det unikke i det ikke-animalske, menneskelige individ, det menneskelige liv. For det menneskelige liv bærer med sig idéen om en mission, en mission, der er udødelig, at det, som det menneskelige liv på en måde er, er, at det spiller en rolle, der er udødelig. Det er denne evne, denne indsigt, denne forståelse, der gør det muligt at vinde store krige, når det er nødvendigt. Jeg har gjort det. Jeg klarede det temmelig godt; jeg fik et par ørefigner her og der, men jeg har aldrig haft store problemer. Jeg har altid nydt, hvad jeg gør, jeg har nydt, hvad jeg har opnået. Jeg bekymrer mig ikke så meget om de andre ting.

Og det er i den ånd, man må leve, hvis man ønsker at vinde krigen mod ondskabens kræfter. Og spørgsmålet om kristendommen er blot et eksempel på dette. Der er andre tilfælde med samme virkning: Menneskeheden helliger menneskeheden til menneskehedens fremtid, ikke i kødet, men i konsekvenserne, i udviklingen af livets evne i ethvert individ til at bidrage til menneskehedens fremtid. Og mister man det, mister man alt. Så længe, man holder sig til det, har man en mission.

Så der er ingen lette genveje, ingen nemme forklaringer. Vi er menneskelige. Vi er den individuelle legemliggørelse af princippet om betegnelsen menneske. Vi er herre, den retmæssige herre over Solsystemet. Og de kinesiske forskere, der arbejder med rumforskning, gør et ret troværdigt arbejde med at forsøge at bringe Månen og Solsystemet under menneskets kontrol, og det er et ret godt bevis på en ret god præstation. Menneskeheden, der lever og dør for fremtiden, for menneskehedens mission, og som fryder sig over at deltage i denne mission.

Det er, hvad man må forstå! Man må fatte dette, der er ingen surrogater, der er ingen alternativer.